

FENOMENOLOGIA PAŃSTWA WPROWADZENIE KRYTYCZNO-HISTORYCZNE

Streszczenie popularno-naukowe

Fenomenologia jest jednym z najważniejszych ruchów filozoficznych dwudziestego stulecia. Przedstawiciele tego ruchu otworzyli nowe perspektywy w prawie wszystkich dziedzinach badań filozoficznych i naukowych, nie tylko w psychologii i logice, lecz również etyce, estetyce, teologii i filozofii religii, teorii prawa i socjologii. Spośród różnych, zarówno filozoficznych, jak i naukowych podejść do problemu państwa, podejście fenomenologiczne również wydaje się jednym z najbardziej obiecujących. To, co wydaje się być metodą fenomenologiczną w ramach nauk politycznych, przyciąga naszą uwagę przede wszystkim obietnicą bycia współczesnym ucieleśnieniem Tacytowego ideału podejścia do polityki *sine ira et studio*. Przedmiotem projektu jest zbadanie, czy obietnicy tej, podobnie jak innych, składanych przez siebie, fenomenologia jest w stanie dotrzymać. Projekt ten ma zatem realizować cele zarówno historyczne, jak i krytyczne. Składa się na nie, z jednej strony, rekonstrukcja historycznych podejść do problemu państwa, prezentowanych przez wybranych fenomenologów, to znaczy Edmunda Husserla, Moritza Geigera, Maxa Schelera, Adolfa Reinacha, Edith Stein, Arnolda Metzgera, Adolfa Grimme, Kurta Stavenhagena, Gerharta Husserla, Aurela Kolnaia, Gerde Walther i Romana Ingardena. Z drugiej strony, na cele te składa się „krytyka fenomenologii państwa”, polegająca na próbie odróżnienia tego, co w tych podejściach stanowi fenomenologiczną „substancję”, a co jest jedynie zewnętrznym, światopoglądowym akcydensem. Znaczeniem tej krytyki i rekonstrukcji ma być w ten sposób naukowy wkład zarówno do badań nad historią ruchu fenomenologicznego, jak i nad teorią państwa, a to przez systematyczne przedstawienie fenomenologii państwa jako niesłusznie zapoznanego nurtu w ramach dwudziestowiecznej teorii politycznej.